

братът на Стефана — Василъ, който по хубостъ и вънкашностъ приличалъ на вуйча си Стоянъ войвода — прадѣдо на майка му и братовчедъ на баба му Дафна съ войнагански права, наследени още отъ времето на султанъ Мурада I до епохата на кърджалиитѣ.

Мжката и болката отъ новото нещастие свива гнѣздо въ семейството. Клетото майчино сърдце е неутешимо. За разтуха, бащата скланя майката да се преселятъ другаде.

Подгонени отъ злата орисъ, тѣ се преселватъ въ едно отъ Бакаджийскитѣ български села въ Северна Добруджа — Долно-Чамурлии, гдето бащата на Караджата ималъ свои сродници и гдето мислѣлъ, че ще намѣри малка утеха срѣдъ бедитѣ и скръбта.

И Тодоръ Димовъ и Калина Маринчова — беднитѣ и нещастни родители, съ синоветѣ: невръстнитѣ Стефанъ и Маринъ, и съ дъщеритѣ Търна и Пена, подигатъ покъщнина и се заселватъ въ новото село.

Честитѣ преселвания, нещастията, скръбта и бедитѣ, съсипватъ материално и безъ това бедниятъ домъ, хвърлятъ въ оскъдица родителитѣ и даватъ тежъкъ отпечатъкъ въ духа и въ желанието за работа. Бащата билъ принуденъ презъ лѣтото да става градинарь въ Долно-Чамурлийскитѣ градини, а зимно време — селски говедаръ. Дветѣ дъщери на Тодора помагали